

han til Thinget og beder derom, hvad skulle saa vi? Jeg finder, det er ikke saaledes i alle Tilfælde uden videre rigtigt at sige: Ja, ligesaa lidt som udenvidere rigtigt at sige: Nei. Det er, synes jeg, en meget betænkelig Stilling, vi komme i, naar vi saaledes hver Gang ligeoverfor det enkelte Tilfælde skulle føle det som vor Pligt at trevle de Grunde op, som kunne give en Mand Ret til at blive borte i nogen Tid. Det kan ikke undgaas, at en uhyggelig Tilstand derved kommer frem. Vi kunne have uhyggelige Forhandlinger nok endda, men dette vil forøge dem i høi Grad. Om vi ogsaa tør udtale den Lillid til Thingets Medlemmer selv, at der ikke i deres Udtalelser eller Beslutninger kommer Noget frem af Parti eller personlige Hensyn, saa vil det dog være aldeles umuligt at holde Skindet borte, og allerede det vil frembringe en uhyggelig Tilstand, som helst maatte undgaas. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Wille) sagde, at vi kun havde en eneste Wei at gaa, nemlig at følge Mindretallet. Det er imidlertid min Løfte hverken at følge Flertallet eller Mindretallet, men at gaa en tredje Wei. Jeg har kun en eneste Gang i mit lange Rigsdagsliv sagt „stemmer ikke“, thi der er Noget i de Ord, som jeg ikke kan forsones mig med. Det har saa tidt været Tilfældet, at jeg bagefter har set, at jeg har været vildledt, og at jeg har ønsket at kunne stemme om igjen, idet jeg vilde stemme anderledes, naar det kunde lade sig gjøre. Men jeg tror, at man bør gjøre sig al samvittighedsfuld Glid og Møie for at komme til en Afgjørelse i sit Indre overfor enhver enten større eller mindre Sag og saa tage Ansvar paa sig og Smerten tillige, om man bagefter skulde komme til at se, at man ikke har stemt rigtigt. Men her staar jeg i det Tilfælde, at enten kommer jeg til ved min Stemmegivning at gaa imellem Manden og den Myndighed, som er hans egentlige rette Dommer, og dækker ham med mit Ansvar; enten maa jeg give ham Tillidelse og saa paatage mig Ansvar ligeoverfor hans Vælgere, som med fuld Føie kunne sige: hvad har givet Dig Ret til at give vor Folke-tingsmand Tillidelse til at være borte fra

Rigsdagen, og det Ansvar vil jeg ikke paatage mig, saameget mere som han er reist uden at spørge og uden at angive nogen Grund, eller paa den anden Side, hvis jeg siger: Nei, saa er dette Nei aldeles virkningsløst, har Intet at betyde, og at afgive en Stemme, som ikke har nogensomhelst Betydning, det finder jeg ikke værdigt. Derfor vil jeg sige: „stemmer ikke“, og saa haabe, at hele denne Sag vil have det Gode ved sig at bringe Forretningsudvalget til at komme med et Forslag til Forandring i Forretningsordenen, som kan hjælpe os ud af den uheldige Stilling, som vi nu befinde os i efter den Bestemmelse, som Forretningsordenen nu indeholder.

Wolfsen: Jeg kan fuldstændig slutte mig til den sidste ærede Taler, og da navnlig i hans Slutningsbetragtning. Dgsaa jeg tror at ville komme til at sige: „stemmer ikke“, og det af de selvsamme Grunde, som han fremførte. Jeg skulde iøvrigt slet ikke have forlænget Forhandlingen, naar der ikke var et enkelt Udtryk i den Paragraph, vi staa i Begreb med at anvende, der for mig er tvivlsomt. Der staar i denne Paragraph: „Drlov meddeles af Formanden, naar Fraværelsen ikke skal vare over 14 Dage, ellers af Thinget“. Dette er Ordene. Der staar saaledes ikke, at Drlov meddeles eller negtes af Formanden eller Thinget; men der tales kun om at kunne meddele Drlov, ikke om at kunne negte den. Det er ganske vist en meget bogstavelig Fortolkning, og den er lige stil modsat den Opfattelse, en tidligere æret Taler (Winther) havde, nemlig, at Bestemmelsen paa ingen Maade kunde forstaaes saaledes, som at Drlov skal meddeles. Det staar der heller ikke, men der staar ikke heller, at den kan meddeles, men blot ganske ligefrem: „den meddeles“. Jeg skal dog ogsaa tillade mig at oplæse den vedkommende Paragraph i den tidligere Forretningsorden, som var noget afvigende herfra. Der hedder det: „Drlov kan meddeles af Formanden i 14 Dage, men hvis den ønskes for længere Tid, forelægges Begjæringen Forsamlingen til Afgjørelse“. Forsamlingen havde altsaa derefter Afgjørelsen, og det maa jo da være Meningen hermed, at Forsamlingen ikke